

NADAJMO SE DA NIJE VEĆ VIĐENO

Već smo navikli: u posljednjih petnaestak godina nema ni jedne izborne godine, a da se iznova ne potegne navodno intenziviranje istraga o zločinima jugoslavenskih komunista, što će, tobože, rezultirati i optužnicama.

Otkad je 8. svibnja 1998., na obljetnicu dana kad je u glavni grad Hrvatske 1945. umarširala Jugoslavenska armija, podnesena kaznena prijava protiv Rade Bulata i družine, pojavljivali su se u tim igrokazima – u navlas istim ulogama – Ivić Pašalić, Goran Granić, Vesna Škare Ožbolt... Svima su im usta bila puna pravednoga gnjeva, svima su srca uzbuđeno tukla na spomen desetaka tisuća pobijenih bez suda, i – svi su, čim bi izbori prošli, zaboravili ono što su jučer govorili. Štoviše, nije ih zanimalo ni kad smo – kao 2006. – na stranicama ovog časopisa objavili da se predistražne radnje obavljaju tako *temeljito* da je Ministarstvo unutarnjih poslova diskretno priopćilo kako se spis *zagubio*, pa moli da se kaznena prijava s priložima dostavi iznova. Vijest o tome bi se jednostavno ignoriralo. Nije se moglo poreći, jer za preuzimanje kopija postoji pismeni dokaz, a nije se htjelo upuštati u raspravu, da se tom dokumentu hrvatske perfidije ne da suvišan publicitet.

Je li i sada tako, teško je reći. Na prvi se pogled čovjeku učini da su izbori još dovoljno daleko i da bi najnovije aktualiziranje zločina Jugoslavenske armije – kao svakako važan instrument u očekivanom pokušaju Hrvatske demokratske zajednice da iznova izmanipulira hrvatsku javnost – samo u predizborne svrhe bilo preuranjeno. To bi, možda, značilo da se sada ipak *misli ozbiljno*. A okolnost da su se u obranu osumnjičenika žustro uključili *profesionalni pravodoljubci* svih boja, od Davora Butkovića do Ive Josipovića, i od Stipe Mesića do posljednjega sličnog intelektualnog i moralnog autoriteta u ovome dijelu svijeta, podupire nadu da bi *gospoda drugovi* što su od 22. lipnja 1941. u jugoslavenskim odorama i u ime Jugoslavije gazili Hrvatsku, mogli iskusiti kako izgleda zvjezdano nebo promatrano kroz rešetke s onu stranu Save. Malo je tamo većih protuha od njih.

Ako je tako, ako se doista misli ozbiljno da je svaki zločin samo i jedino zločin, onda se radi o nastojanju koje zaslužuje svaku potporu.

Ne treba, dakle, nasjedati na pripovijesti da bi progon jugoslavenskih komunističkih zločinaca doveo do podjela u hrvatskome nacionalnom biću, jer ti progoni ne bi doveli do novih podjela, nego bi stišali postojeće frustracije i rascjepa, koje su stvarali i održavali upravo oni što do danas u hrvatskim medijima strasno progone tobožnje ustaše i «ustašoida», ali se propinju na stražnje noge kad se dirne u Jugoslaviju i u komunističku baštinu. Oni bi se danas «okrenuli prema budućnosti», ali su još jučer – valjda u ime budućnosti? – u Srbu i na Velebitu pjevali «Po šumama i gorama», divili se «kapi partizanki» i na temelju par provokatora ili budala u crnim košuljama na Bleiburgu ili na Thompsonovim koncertima zazivali brutalan progon svih koji i danas misle da je Jugoslaviju, tu *tamnicu naroda*, 1941. trebalo rušiti, i da nisu kvislinzi oni koji su je rušili, nego oni koji su je branili.

Samo budala brani svoju tamnicu, samo izdajica ju brani za tuđi račun; a jugoslavenski račun nikad nije bio hrvatski račun.

To je ono što bi hrvatska javnost imala prigodu čuti, ako neki od jugoslavenskih komunističkih palikuća i razbojnika bude izveden pred sud. Čuli bismo tada, kojemu bogu su se molili i koju su zastavu nosili; jesu li ih Vlada Popović i Pavle Pap Šilja putili kako će stvarati i braniti neku drugu i drugačiju, neustašku, pa čak i protuustašku Hrvatsku, ili su ih zaklinjali na obnovu Jugoslavije. To je, a ne samo pravda, razlog zbog koga bi bilo važno da se s Bulatom, Boljkovcem i sličnima porazgovara na način koji oni zaslužuju. I zato bi bilo tragično ako se sve izvrgne u još jednu predizbornu predstavu. Dogodi li se to, onda neka i od toga bude bar jedna korist: neka to bude zadnji klin u lijesu trgovaca hrvatstvom...

Tomislav JONJIĆ

IZ SADRŽAJA

SVE ZA JEDNU KUNU	4
<i>Josip Ljubomir BRDAR</i>	
SILOVANJE ISTINE.	5
<i>prof. dr. Branimir LUKŠIĆ</i>	
NAZAD U BUDUĆNOST	6
<i>dr.sc. Renata KNEZOVIĆ</i>	
LJEVA INTELIGENCIJA I ANTIFAŠIZAM (XI.)	9
<i>Vladimir MRKOČI</i>	
KRONOLOGIJA PRAVAŠTVA (I.)	11
<i>Mladen KALDANA</i>	
TKO DOISTA SRAMOTI ISTRU?.	13
<i>Blaž PILJUH</i>	
VOJSKOVOĐA SVETOZAR pl. BOROEVIĆ: HRVATSKI PRAVOSLAVAC U BORBI PROTIV BALKANIZACIJE HRVATSKE (II.)	14
<i>Mladen KALDANA</i>	
SAVJET LIJEČNIKA: TOLIKO LIJEKOVA!	16
<i>dr. med. Drina BLAŽEKOVIĆ-SOJČIĆ</i>	
RAZMIŠLJANJA O STARENJU I STAROSTI (6)	16
<i>Maja RUNJE, prof.</i>	
HRVATSKE I SRPSKE ŽRTVE 1941.-1945.: DEMOGRAFSKA STUDIJA (VII.)	20
<i>Kazimir KATALINIĆ, prof.</i>	
NESTANAK JEDNOG NARAŠTAJA	25
<i>Stjepan BRAJDIĆ</i>	
SJEĆANJA NA SVIBANJ 1945. I ŽIVOT U IZBJEGLIČKIM LOGORIMA	29
<i>Branimir PRĐAN</i>	
OD IMOTSKE GIMNAZIJE DO GOLOG OTOKA (VI.)	35
<i>Dinko JONJIĆ</i>	
O STEPINCU TEMELJITO I OBJEKTIVNO.	37
<i>Dr. Juraj BATELJA</i>	
SLAVKO RADIČEVIĆ: TRI ZLA DVADESETOG STOLJEĆA NA TLU HRVATSKE	44
<i>Bruno ZORIĆ, prof.</i>	
IN DIESER AUSGABE	47
IN THIS ISSUE	48